

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 07 0 K 011643 19 Kž 2
Sarajevo, 20.05.2019. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Sonje Radošević kao predsjednice vijeća, Ismete Mujanović i Emira Neradina kao članova vijeća, uz sudjelovanje Živane Roić kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog E.Č., zbog krivičnog djela Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1., u vezi sa članom 22. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije, odlučujući o žalbama kantonalne tužiteljice iz M. i branitelja optuženog E.Č., izjavljenim protiv presude Županijskog /Kantonalnog suda u Mostaru broj 07 0 K 011643 16 K 2 od 08.01.2019. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 20.05.2019. godine, u prisustvu federalnog tužitelja M.H., optuženog E.Č. i njegovog branitelja, advokata N.G., donio je

P R E S U D U

Žalbe kantonalne tužiteljice iz M. i branitelja optuženog E.Č. se odbijaju kao neosnovane i presuda Županijskog/Kantonalnog suda u Mostaru broj 07 0 K 011643 16 K 2 od 08.01.2019. godine potvrđuje.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Županijskog/Kantonalnog suda u Mostaru broj 07 0 K 011643 16 K 2 od 08.01.2019. godine, optuženi E.Č. je oglašen krivim za krivično djelo Ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz člana 142. stav 1., u vezi sa članom 22. preuzetog Krivičnog zakona Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije (preuzetog KZ SFRJ) i uz primjenu članova 41., 42. i 43. istog zakona, osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 6 (šest) mjeseci. Istom presudom je, na osnovu člana 202. stav 4. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH), odlučeno da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava. Na osnovu člana 212. stav 3. ZKP FBiH oštećeni je sa imovinsko-pravnim zahtjevom upućen na parnicu.

Protiv navedene presude žalbu su izjavili kantonalna tužiteljica iz M. (kantonalna tužiteljica) i branitelj optuženog E.Č., advokat N.G. iz Sarajeva.

Žalbom kantonalne tužiteljice navedena presuda se pobija zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji i predlaže da se prvostepena presuda preinači i optuženom E.Č. izrekne kazna zatvora u trajanju dužem od izrečene pobijanom presudom. Istovremeno je u žalbi tražila da o sjednici vijeća ovog suda bude obaviješteno federalno tužiteljstvo.

Žalbom branitelja optuženog navedena presuda se pobija zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka i pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači i optuženi E.Č. oslobodi od optužbe ili da se pobijana presuda ukine i održi pretres pred ovim sudom.

Branitelj optuženog E.Č. je dostavio odgovor na žalbu kantonalne tužiteljice kojim je osporio sve navode iz te žalbe i predložio da se žalba kantonalne tužiteljice odbije u cijelosti.

Federalni tužitelj je podneskom broj T07 0 KTRZZ 0010161 19 od 21.03.2019. godine predložio da se uvaži žalba branitelja optuženog E.Č., ukine prvostepena presuda i odredi održavanje pretresa pred Vrhovnim sudom Federacije Bosne i Hercegovine.

Na sjednici vijeća ovog suda, koja je održana u skladu sa članom 319. ZKP FBiH, federalni tužitelj je izložio žalbu kantonalne tužiteljice, te ostao kod navoda iz te žalbe, kao i navoda iz podneska od 21.03.2019. godine. Branitelj optuženog je izložio žalbu ostavši pri navodima i prijedlozima iz te žalbe, a optuženi E.Č. je prihvatio navode svog branitelja.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda i po službenoj dužnosti, u smislu člana 321. ZKP FBiH, tj. da li je na štetu optuženog povrijeđen krivični zakon, pa je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Branitelj optuženog u uvodnom dijelu žalbe navodi da se prvostepena presuda pobija zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, dok u obrazloženju žalbe (posljednja strana, pasus posljednji) branitelj uopšteno ističe da je prvostepena presuda nerazumljiva i da ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama te da sud nije savjesno cijenio svaki dokaz pojedinačno i u vezi sa drugim dokazima, shodno članu 296. stav 2. ZKP FBiH, već ih samo interpretirao i to one koji idu u korist odluke koju je donio. Najprije, odredbom člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH kao bitna povreda odredaba krivičnog postupka nije propisana nerazumljivost presude, kako branitelj navodi u žalbi, pa se ovaj žalbeni navod nije mogao uzeti u razmatranje. Također, uopšteni navodi u žalbi da presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama je nekonkretizovan i neobrazložen, pa kao takav nije mogao biti predmet ocjene ovog suda. Žalbenim navodima kojima se osporava pravilnost ocjene izvedenih dokaza se ustvari osporava pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja i oni će biti razmatrani u sklopu žalbenih navoda koji se odnose na taj žalbeni osnov i kojima se osporava pravilnost ocjene određenih dokaza.

Pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja se osporava žalbenom tvrdnjom branitelja optuženog da prvostepeni sud na osnovu provedenih dokaza nije mogao van svake razumne sumnje izvesti zaključak da je optuženi E.Č. zaista nanio povrede oštećenom

Z.K. i upućivao prijetnje prema Z. i LJ.K., niti da su Z. i LJ.K. uopće pretrpjeli tjelesne i duševne boli kako je navedeno u optužnici, što prvostepeni sud smatra utvrđenim, a ne navodi dokaze na osnovu kojih je mogao na nesumnjiv način da to utvrdi.

Ovi žalbeni navodi branitelja optuženog ne dovode u pitanje pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja. Prije svega, netačna je žalbena tvrdnja da sud ne navodi dokaze na osnovu kojih je mogao na nesumnjiv način utvrditi činjenice na koje se ukazuje u žalbi branitelja. Iz obrazloženja pobijane presude slijedi da se za svoj zaključak o navedenim činjenicama na koje branitelj ukazuje u žalbi, prvostepeni sud pozvao na konkretne dokaze, iskaze oštećenih Z.K. i LJ.K., koji su jasno i detaljno opisali način na koji je optuženi oštećenog Z.K. udarao više puta drvenim kolcem po leđima i drugim dijelovima tijela, te upućivao prijetnje Z. i LJ.K. na način kako je to opisano u činjeničnom opisu izreke pobijane presude, dajući pri tome razloge zbog čega nalazi da su oštećeni trpjeli tjelesne i duševne boli. Također, prvostepeni sud je cijenio i iskaz svjedoka H.M. koji je u svom iskazu potvrdio da je vidio kod oštećenog Z.K. krvne podlive i masnice po tijelu. Vjerodostojnost iskaza oštećenih i pomenutog svjedoka se konkretnim žalbenim navodima ne dovodi u pitanje, niti se u žalbi iznose okolnosti koje bi mogle dovesti u pitanje vjerodostojnost navedenih dokaza, pa samo paušalna žalbena tvrdnja da se na osnovu tih dokaza nisu mogle utvrditi konkretne činjenice, se nije mogla prihvatiti. Nadalje, potrebno je ukazati da u skladu sa načelom slobodne ocjene dokaza (član 16. ZKP FBiH) pravo suda, tužitelja i drugih organa koji učestvuju u krivičnom postupku da ocjenjuju postojanje ili nepostojanje činjenica nije vezano niti ograničeno posebnim formalnim dokaznim pravilima, pa, slijedom toga, ni brojem dokaza koji bi potvrdili postojanje određene činjenice.

Pravilnost činjeničnog stanja utvrđenog prvostepenom presudom osporava se žalbom branitelja i tvrdnjom da tužiteljstvo provedenim dokazima nije van razumne sumnje dokazalo da je optuženi bio na navedenom lokalitetu u vrijeme kada se desio događaj opisan u optužnici. Kako branitelj navodi u žalbi, sama činjenica da je optuženi bio pripadnik specijalne jedinice pri štabu Vrhovne komande ABiH „Z.“ i da je ta jedinica bila na području općine K., ne može biti dovoljna da sud na nesumnjiv način utvrdi da je optuženi bio u spornom periodu na navedenom lokalitetu.

Ovi žalbeni navodi branitelja optuženog, po ocjeni ovog suda, nisu osnovani. Naime, iz stanja spisa i navoda u pobijanoj presudi slijedi da su tokom postupka izvedeni brojni dokazi koje je cijenio prvostepeni sud. Također je prvostepeni sud naveo konkretne dokaze na osnovu kojih je utvrdio da je optuženi bio na lokalitetu opisanom u činjeničnom opisu izreke pobijane presude i u vrijeme predmetnog događaja. To utvrđenje prvostepeni sud temelji ne samo na činjenici da je optuženi bio pripadnik ABiH, specijalnog odreda „Z.“ i da je taj odred bio na području općine K. u sporno vrijeme kako se netačno navodi u žalbi. Prvostepeni sud je svoj zaključak da je optuženi u spornom periodu bio na području sela L. i sela G. na području općine K., prije svega, temeljio na iskazima oštećenih Z.K. i LJ.K. koji su nesumnjivo potvrdili da je po njihovom vozilu došao optuženi sa još jednim vojnikom, zatim na iskazima svjedoka Z.L., F.DŽ. i H.M., sve to dovodeći u vezu i sa materijalnim dokazima u spisu, te na pouzdan način utvrdio da je optuženi kritične prilike bio na navedenom lokalitetu. Sadržina dokaza koje je cijenio prvostepeni sud se konkretnim žalbenim navodima ne dovodi u pitanje.

Branitelj optuženog u žalbi navodi da tužiteljstvo ni jednim provedenim dokazom nije identifikovalo optuženog E.Č. da je on lice koje je počinio radnje opisane u optužnici, da ni jedan od saslušanih svjedoka u svojim izjavama, kako onim koje su dali službenicima državne agencije za istrage i zaštitu 2011. godine, tako ni onim datim pred vijećem koje je sudilo u prvostepenom postupku, nije identifikovao E.Č. kao lice koje je učinio radnje koje mu se stavljaju na teret, te da ni oštećeni u svojim izjavama nisu identifikovali optuženog. U žalbi se ističe da niko od svjedoka nije vidio, niti su svjedoci bili prisutni navodnom događaju premlaćivanja Z.K., a pogotovo upućivanju prijetnji oštećenim kako je navedeno u optužnici.

Suprotno iznesenim žalbenim navodima, iz razloga datih u pobijanoj presudi slijedi da prvostepeni sud nalazi da izvedeni dokazi nesumnjivo upućuju na zaključak da je optuženi E.Č. prema oštećenim učinio radnje na način opisan u izreci pobijane presude. Tako se prvostepeni sud pozvao na konkretne dokaze i imao u vidu iskaz oštećenog Z.K. koji je na uvjerljiv način opisao kako je izgledao optuženi u vrijeme kada je zajedno sa drugim pripadnikom ABiH zvanim „Z.“ došao po njega, pri tome tačno objasnio kada i kako je saznao da je optuženi poznat pod nadimkom „M.“, te iskaz oštećene LJ.K., koja je također opisala izgled optuženog i navela kako je saznala da se radi o osobi pod nadimkom „M.“. Također, prvostepeni sud je cijenio da su oštećeni Z. i LJ.K. prilikom neposrednog ispitivanja na glavnom pretresu prepoznali i na nesumnjiv način potvrdili da je optuženi taj vojnik koji ima nadimak „M.“ koji je preduzimao prema njima radnje opisane u izreci pobijane presude kojom je optuženi oglašen krivim. Pored navedenih dokaza, prvostepeni sud je imao u vidu i iskaze drugih ispitanih svjedoka, a prije svega iskaz svjedoka H.M., kome je također poznato da su vojnici iz Z. jedinice spominjali jednog vojnika po nadimku „M.“, te da je i ovaj svjedok iako ga od ranije nije poznavao u sudnici prepoznao optuženog kao osobu pod tim nadimkom. Cijeneći navedene dokaze, a imajući u vidu i činjenicu da i sam optuženi u svom iskazu naveo da je bio pripadnik jedinice „Z.“ od početka novembra 1992. godine do augusta 1993. godine, te da je prilikom davanja svojih osobnih podataka na glavnom pretresu od 09.06.2015. godine i sam naveo svoj nadimak „M.“, prvostepeni sud je zaključio da iz svega nesumnjivo proizilazi da je optuženi u kritično vrijeme bio na lokalitetu, te učinio krivičnopravne radnje na način kako je to opisano u izreci pobijane presude. Dakle, navedeni zaključak prvostepenog suda utemeljen je na konkretnim dokazima. Dokazi koje je cijenio prvostepeni sud su pružali dovoljno osnova za zaključak da je optuženi E.Č. učinio krivično djelo za koje je prvostepenom presudom oglašen krivim. Posebno treba naglasiti da su oštećeni K.Z. i LJ.K. neposredni očevici predmetnog događaja, vjerodostojnost čijih iskaza nije dovedena u pitanje, pa su netačni navodi da niko od svjedoka nije bio prisutan tom događaju ili da nije identifikovao optuženog.

Neosnovanim se ukazuju navodi u žalbi da iskaz optuženog E.Č., da je on bio na I. i to na liniji prema VRS-a i njihovom položaju iznad H. na potezu O.-B.-S. i da je na tom položaju bio od početka 1993. godine do juna 1993. godine, tužiteljstvo tokom postupka nijednim provedenim dokazom nije osporilo, niti materijalnim dokazima ni ispitivanjem svjedoka. Suprotno ovim navodima u žalbi, na osnovu dokaza izvedenih tokom postupka prvostepeni sud je utvrdio da se optuženi nalazio na lokaciji lokalnog puta koji vodi od sela L. do sela G. u vrijeme učinjenja krivičnog djela za koje je oglašen krivim. Nasuprot tome, da se optuženi u kritično vrijeme nije nalazio na predmetnoj

lokaciji i da je bio na I. i to na liniji prema VRS-a, žalbom se ne ukazuje na konkretne dokaze koji bi potvrdili te navode.

Nadalje, ovaj sud smatra da se neosnovano žalbom branitelja tvrdi da je prepoznavanje optuženog E.Č. od strane oštećenih Z.K. i LJ.K. nezakonito i da se prepoznavanje nije moglo vršiti u ovoj fazi postupka, nego je to tužiteljstvo moralo uraditi još u fazi istrage. U vezi sa ovim žalbenim navodima potrebno je naglasiti da prepoznavanje po svojoj prirodi predstavlja radnju dokazivanja za koju je u odredbi člana 99. stav 3. ZKP FBiH propisano kada se i po kojim uvjetima obavlja. Prema toj zakonskoj odredbi, prepoznavanje se vrši ako je potrebno da se utvrdi poznaje li svjedok neku osobu i to na taj način što se od njega traži prvo da je opiše, a onda mu se radi prepoznavanja pokazuje zajedno sa drugim njemu nepoznatim osobama. Međutim, u konkretnom slučaju prepoznavanje optuženog u ovom predmetu nije obavljeno na naprijed opisani način, nego su u toku postupka svjedoci oštećeni Z.K. i LJ.K. kao i svjedok H.M. u pogledu identifikacije optuženog na glavnom pretresu u sklopu njihovih iskaza prilikom ispitivanja prepoznali optuženog kao učinitelja predmetnog krivičnog djela. Također i prvostepeni sud je pri ocjeni iskaza ovih svjedoka i kao potvrdu vjerodostojnosti i uvjerljivosti njihovih iskaza koji su cijenjeni u skladu sa načelom slobodne ocjene dokaza, cijenio da su oni prepoznali optuženog u sudnici. Obzirom na takvo stanje u spisu i kada su svjedoci prilikom davanja iskaza na glavnom pretresu, između ostalog, identifikovali optuženog kao učinitelja krivičnog djela, onda takvi navodi predstavljaju dijelove njihovog iskaza kao svjedoka koji se moraju cijeniti u vezi sa ostalim izvedenim dokazima i u skladu sa načelom slobodne ocjene dokaza. Takvo prepoznavanje optuženog od strane ispitanih svjedoka na glavnom pretresu, ne može imati karakter nezakonite radnje prepoznavanja, kako optuženi navodi u žalbi, niti se značaj njihovog prepoznavanja optuženog može umanjiti samo zbog toga što tužiteljstvo nije provelo radnju prepoznavanja u fazi istrage, kako branitelj navodi u žalbi. Obzirom da u konkretnom predmetu nije provedena radnja prepoznavanja u smislu odredbe člana 99. stav 3. ZKP FBiH, te da se na radnji prepoznavanja kao dokazu provedenom u skladu sa navedenom zakonskom odredbom ne temelji pobijana presuda, neosnovanim se ukazuju i žalbeni navodi branitelja da je nezakonitost izvršenog prepoznavanja koje je ranije vijeće opisalo u svojoj presudi koja je donesena u ovom postupku potvrdilo i vijeće Vrhovnog suda FBiH koje je razmatralo žalbu tužiteljstva na tu presudu.

Pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja u pobijanoj presudi branitelj optuženog osporava navodima u žalbi da prvostepeni sud uzima da je nesporno utvrđeno da je optuženi E.Č. identifikovan kao izvršilac navedenog krivičnog djela isključivo po tome što mu je nadimak „M.“ i što ima naglasak kao „sandžački“. Branitelj smatra da se na osnovu naglasaka i nadimka ne može identifikovati E.Č. kao lice koje je navodno počinilo radnje opisane u optužnici kada ga niko od svjedoka i oštećenih nije poznao, nego su svi samo čuli od nekoga da je radnje počinio „M.“ iz Z. jedinice.

Ovaj sud nalazi da ni ovi žalbeni navodi ne mogu dovesti u pitanje pravilnost činjeničnog stanja utvrđenog u pobijanoj presudi. Naime, kako je ovaj sud već ranije ukazao, iz obrazloženja pobijane presude slijedi da prvostepeni sud nije isključivo na osnovu nadimka „M.“ i na osnovu „sandžačkog“ naglasaka utvrdio identitet optuženog kao počinioca krivičnog djela za koje ga je pobijanom presudom oglasio krivim.

Prvostepeni sud je navedeno utvrdio na osnovu provedenih dokaza koje je cijenio shodno načelu slobodne ocjene dokaza iz člana 16. ZKP FBiH, vodeći pri tome računa da objektivnost odnosno vjerodostojnost svakog dokaza cijeni njegovom pojedinačnom ocjenom i u vezi sa ostalim dokazima, a u skladu sa članom 296. stav 2. ZKP FBiH. Pošto branitelj optuženog u žalbi ne iznosi konkretne razloge kojima bi se vjerodostojnost određenog dokaza koje je cijenio prvostepeni sud dovela u pitanje, onda se samo paušalnim žalbenim navodom da niko od svjedoka i oštećeni nisu poznavali optuženog, nego samo da su čuli da se zove „M.“ pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja ne dovodi u pitanje. Ovo tim prije što se ni utvrđenje prvostepenog suda ne temelji na okolnostima da je neko od svjedoka ili od oštećenih od ranije poznao optuženog. Također, ovaj sud smatra da ni navodi branitelja optuženog u žalbi da tužiteljstvo nije dokazalo niti je moglo dokazati da je u Z. jedinici bilo više lica sa nadimkom „M.“ iako je većina pripadnika te jedinice rođena i porijeklom iz S., idu u prilog utvrđenju prvostepenog suda da je optuženi, koji ima nadimak „M.“ učinio krivično djelo za koje je prvostepenom presudom oglašen krivim jer ni branitelj u žalbi ne tvrdi da je na tom prostoru i u vojnoj jedinici kojoj je pripadao i optuženi, bilo više osoba sa pomenutim nadimkom.

Neosnovano se žalbom branitelja osporava pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja navodima da je odbrana u toku postupka isticala da tužiteljstvo niti jednim objektivnim i relevantnim dokazom iz perioda kada je navedeno krivično djelo počinjeno pa i nakon tog perioda nije dokazalo da se događaj zaista i dogodio. Prvostepeni sud se u pobijanoj presudi pozvao na konkretne dokaze i u obrazloženju (strane 7.-9. i 11.-13.) naveo razloge na osnovu kojih je utvrdio da se pomenuti događaj zaista i dogodio, a te razloge prihvata i ovaj sud.

Pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja ne dovodi se u pitanje žalbenom tvrdnjom branitelja da ne postoji ni jedan dokaz o fizičkim povredama koje je pretrpio oštećeni Z.K. i nanošenju patnje i povreda tjelesnog integriteta te da su oštećenju LJ.K. nanosene duševne patnje i povrede, uslijed kojih su oštećeni trpjeli tešku duševnu i fizičku bol, a da nema ni jednog medicinskog nalaza koji bi na to ukazivao niti bilo kakve službene zabilješke o prijavi ili bilo šta da su oštećeni prijavili da se dogodio navedeni događaj, kada su prešli na teritoriju pod kontrolom HVO. Prije svega, netačnim se ukazuju žalbeni navodi branitelja da ne postoji niti jedan dokaz o fizičkim povredama oštećenog Z.K. i o nanošenju povreda tjelesnog integriteta i fizičke boli, a oštećenju LJ.K. o nanošenju duševne boli, budući da su na ove okolnosti izvedeni određeni dokazi (ispitani oštećeni kao svjedoci, ispitan svjedok H.M.). Osim toga, u činjeničnom opisu djela u izreci pobijane presude, za koje je optuženi E.Č. oglašen krivim, je naznačeno da je optuženi preduzetim radnjama (više puta udario drvenim kolcem po leđima i drugim dijelovima tijela) oštećenom Z.K. nanio snažnu tjelesnu i duševnu bol i povrede tjelesnog integriteta, pa nepostojanje medicinskih nalaza u vezi sa navedenim ne isključuje da sud drugim dokaznim sredstvima utvrdi te činjenice, kako je učinjeno u konkretnom predmetu. Nadalje, za ocjenu da li su određenim radnjama ili postupcima određenoj osobi nanosene teški bol ili patnja, tjelesna ili duševna bol od značaja je sadržina i karakter tih radnji, te kontekst u kojem su one vršene. Stoga je prvostepeni sud bio ovlašten da zaključak o tome da li je optuženi radnjama, za koje je optužen, nanio oštećenima tešku bol i patnju, tjelesnu ili duševnu, zasniva na okolnostima konkretnog slučaja, vodeći računa o objektivnom značaju i težini radnji koje je optuženi

preduzeo, subjektivnim okolnostima oštećenih i kontekstu u kojem su te radnje preduzete. Prvostepeni sud je tako i postupio i u pobijanoj presudi dao određene i potpune razloge zašto nalazi da su radnje koje je optuženi preduzeo prema oštećenima imale karakter nečovječnog postupanja (strana 4. i strana 15. obrazloženja). Žalba branitelja uopće ne sadrži navode koji bi doveli u pitanje zaključak prvostepenog suda da radnje koje je optuženi preduzeo prema oštećenim Z.K. i L.J.K. predstavljaju nečovječno postupanje.

Pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja, da se optuženi E.Č. u inkriminisano vrijeme nalazio na lokaciji predmetnog događaja, branitelj osporava navodima u žalbi da sud nije mogao pokloniti vjeru iskaza svjedoka Z.L. koji je navodno viđao tog vojnika, po nadimku „M.“, u to vrijeme na tom području, jer je isti naveo da mu je poznato da je „M.“ ranjen na V. i da nakon ranjavanja više nije ni dolazio. Da se iskazu ovog svjedoka nije mogla pokloniti vjera, kako branitelj ističe u žalbi, proizilazi iz dokaza o ranjavanju optuženog koji su uloženi u sudski spis. Međutim, prvostepeni sud je u obrazloženju pobijane presude (strana 10. posljednja dva pasusa i početak strane 11.) cijenio i materijalne dokaze koji se odnose na evidenciju o ranjavanju optuženog utvrdivši da iz priložene dokumentacije proizilazi da je optuženi ranjen više puta (dana 01.08.1992. godine u mjestu K., dana 22.02.1993. godine u mjestu S2, dana 10.10.1993. godine u mjestu L. i dana 01.11.1994. godine na T.) ali da se iz te dokumentacije ne vidi kakve su bile posljedice ranjavanja, koliko je trajalo liječenje poslije svakog ranjavanja, niti da li optuženi je bio i u kom periodu izvan borbene jedinice čiji je bio pripadnik. Također, ni u žalbi branitelja se ne tvrdi da je optuženi ranjen u vrijeme kada se desio predmetni događaj niti se tvrdi da je svjedok Z.L. u svom iskazu potvrdio da je optuženi bio ranjen u tom periodu. Stoga, po ocjeni ovog suda, vjerodostojnost iskaza pomenutog svjedoka, a time ni pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja, nije dovedena u pitanje iznesenim navodima u žalbi da je svjedoku poznato da je „M.“ ranjen na V. i da nakon ranjavanja više nije ni dolazio.

Navodi u žalbi branitelja optuženog da iz iskaza oštećenih se ne može utvrditi da su oni nekada i gdje prijavili navedeni događaj, a da, ako oni to nisu učinili, je indikativno ko je izvršio prijavu i iz kojih razloga ili motiva, da se nakon prvobitno optuženih i drugih lica (bila optužena R.H.) poslije vraćanja optužnice na uređenje u odnosu na njih obustavlja krivični postupak, nisu od uticaja na pravilnost pobijane presude. Naime, u smislu člana 295. stav 1. ZKP FBiH presuda se može odnositi samo na osobu koja je optužena i samo na djelo koje je predmet optužbe sadržan u potvrđenoj, odnosno na glavnom pretresu izmijenjenoj optužnici. Obzirom da se u konkretnom predmetu optužnica odnosi upravo na optuženog E.Č., a kako je prvostepeni sud tom presudom optuženog oglosio krivim za djelo koje je predmet optužbe, onda okolnosti koje su prethodile podizanju same optužnice na koju se ukazuje žalbom, ni na koji način ne mogu dovesti u pitanje pravilnost pobijane presude. Isto tako, ni to što je proteklo vrijeme od skoro 2,5 godina od kada je ukinuta ranije donesena presuda u ovom predmetu i predmet vraćen prvostepenom sudu na ponovno suđenje do zakazivanja glavnog pretresa, na što se ukazuje žalbom branitelja, samo po sebi, ne može dovesti u pitanje pravilnost i potpunost utvrđenog činjeničnog stanja u pobijanoj presudi, a branitelj u žalbi ne tvrdi da su time, eventualno, povrijeđena neka prava optuženog.

Navode branitelja u žalbi da je nakon zakazivanja glavnog pretresa u ponovljenom postupku (za koji je bilo potrebno 2,5 godina) presuda donesena i objavljena manje od dva sata od zaključenja glavne rasprave i da to ukazuje da je odluka bila donesena i prije zakazivanja iste, ovaj sud nije mogao prihvatiti jer se za osnovanost iznesenih navoda u žalbi ne nude nikakvi konkretni argumenti.

Iz navedenih razloga, ovaj sud je našao da se neosnovano žalbom branitelja optuženog prvostepena presuda pobija zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka i zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

Žalbom kantonalne tužiteljice prvostepena presuda se pobija zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji. Kantonalna tužiteljica smatra da je prvostepeni sud kao otežavajuću okolnost trebao cijeliti stepen krivične odgovornosti optuženog, odnosno činjenicu da je optuženi u vrijeme počinjenja djela imao 32 godine, da je bio zrela i formirana ličnost, sa mogućnošću zrelog razmišljanja i rasuđivanja, te da je bio svjestan surovosti svojih radnji i njihovih posljedica. Međutim, iz obrazloženja pobijane presude slijedi da je za svoj zaključak, da je optuženi pri učinjenju predmetnog krivičnog djela postupao sa direktnim umišljajem, prvostepeni sud cijenio da je optuženi imao svijest o djelu i svim okolnostima djela, te da je bio svjestan nemoći oštećenih, odnosno posljedica svog postupanja. Stoga se okolnosti koje se tiču mogućnosti zrelog razmišljanja i rasuđivanja optuženog i njegove svijesti o surovosti svojih radnji i njihovih posljedica nisu mogle dvostruko vrednovati i kao otežavajuće okolnosti. Nadalje, u žalbi kantonalne tužiteljice se ne argumentira da životna dob optuženog ima takav značaj otežavajuće okolnosti koja bi, sama po sebi, opravdavala izricanje kazne zatvora u dužem vremenskom trajanju. Navodi kantonalne tužiteljice u žalbi da sud u dovoljnoj mjeri nije cijenio okolnosti počinjenja ovog krivičnog djela, strah i obim povreda, dužinu i intenzitet trajanja pretrpljenih bolova od povreda koje je optuženi nanio oštećenom Z.K., a pored fizičkih, pretrpljene i psihičke posljedice koje su ostavile dubok trag nad oštećenim Z. i L.J.K. jer je optuženi prijetio smrću njihovoj kćerki D., ovaj sud je ocijenio paušalnim jer se ni u žalbi ne ukazuje na određene dokaze koji bi upućivali na obim povreda ili težinu i intenzitet trajanja pretrpljenih bolova ili da su psihičke posljedice ostavile dubok trag kod oštećenih.

Kantonalna tužiteljica potom u žalbi ponavlja olakšavajuće okolnosti koje je cijenio prvostepeni sud i koje, prema stavu prvostepenog suda, imaju karakter osobito olakšavajućih okolnosti. S tim u vezi, u žalbi ističe da činjenice i okolnosti koje je naveo prvostepeni sud ne mogu i ne smiju opravdati postupke optuženog, kao ni njegovo ponašanje prema nedužnim i bespomoćnim civilima hrvatske nacionalnosti. Međutim, ni prvostepeni sud nije smatrao da olakšavajuće okolnosti koje je cijenio na strani optuženog opravdavaju postupke optuženog, nego je zaključio da one u svojoj ukupnosti predstavljaju osobito olakšavajuće okolnosti, koje ukazuju da se i ublaženom kaznom može postići svrha kažnjavanja. Zaključak prvostepenog suda da olakšavajuće okolnosti koje je taj sud naveo imaju karakter osobito olakšavajućih ne dovodi se u pitanje žalbenim navodima kantonalne tužiteljice.

Prema tome, ovaj sud nalazi da se iznesenim žalbenim navodima kantonalne tužiteljice ne dovodi u pitanje pravilnost odluke o izrečenju kazni optuženom.

Budući da je žalba branitelja optuženog protiv prvostepene presude izjavljena, između ostalog, zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, ovaj sud je ispitao i odluku o krivičnopravnoj sankciji u smislu odredbe člana 323. ZKP FBiH, te zaključio da s obzirom na sadržinu radnji izvršenja za koje je optuženi pobijanom presudom oglašen krivim, izrečena ublažena kazna zatvora nije prestroga i da će uticati na optuženog da ubuduće ne čini krivična djela, ta da je dovoljna za ostvarivanje svrhe krivičnih sankcija.

Kako ne postoje razlozi zbog kojih se prvostepena presuda pobija žalbama, ovaj sud je, na osnovu člana 328. ZKP FBiH, donio presudu kojom je žalbe kantonalne tužiteljice iz M. i branitelja optuženog E.Č. odbio kao neosnovane i prvostepenu presudu potvrdio.

Zapisničar
Živana Roić,s.r.

Predsjednica vijeća
Sonja Radošević,s.r.